

Cuvânt înainte pg. 9-10

Esenienii... un nume adesea pomenit în ziua de astăzi de către cei care își pun întrebări. De la descoperirea manuscriselor de la Marea Moartă, acesta a făcut înconjurul lumii, stârnind mai multe întrebări decât răspunsuri.

Cine erau esenienii? În ciuda lucrărilor recente ale arheologilor și cercetătorilor, istoria oficială este în continuare foarte săracă în informații.

Se vorbește despre o sectă mistică, pe care unii o asociază uneori cu numele lui Iisus... Cum stau lucrurile de fapt? În cartea de față ne propunem să oferim un răspuns la această întrebare... sau un început de răspuns, pentru că acest domeniu de investigație este unul imens!

Capitolele care urmează nu sunt opera unui istoric, ci reprezintă o relatare, o mărturie trăită. Niciun fel de document nu a servit de fapt la redactarea lor.

Rațiunea refuză desigur să admită că putem săpa în trecut și altfel decât prin metodele tradiționale de investigație.

Și totuși... Este oare rezonabil să fie puse limite orizonturilor care i se deschid astăzi omului? Nu cumva frontierele „imposibilului” se îndepărtează neîncetat?

Cu toate acestea, nu o tehnică de lucru revoluționară ne-a permis să ducem la bun sfârșit această carte, ci o metodă ale cărei origini se pierd în negura Timpului.

Această carte a fost elaborată pornind de la o tehnică moștenită de la vechii egipteni și de la misticii din Himalaya; ea este rodul unei îndelungi lecturi a Registrelor akashice.

Ce sunt Registrele akashice? Am putea spune că sunt Memoria Universului, dar acesta rămâne în continuare un termen foarte vag.

Să ne aplecăm, așadar, asupra cuvântului *Akasha*, de origine sanscrită. Acesta desemnează unul dintre elementele care alcătuiesc Natura, la fel ca pământul, apa, focul și aerul. Tradițiile străvechi ne spun că este vorba despre o substanță infinit de subtilă, o formă de energie în care este scaldat Universul și care are proprietatea de a păstra memoria vizuală și auditivă a tuturor făpturilor vii. Akasha ar fi, așadar, „pelicula sensibilă” a Universului sau, ca să folosim un termen cât se poate de contemporan, un imens „film magnetoscopic” creat de Natura însăși și capabil să ne dezvăluie, în anumite condiții, memoria trecutului.

Trebuie precizat că aceste Anale au fost consultate în afara lumii noastre fizice, în timpul mai multor călătorii astrale sau experiențe extracorporale.

Acest tip de lectură nu are nimic de-a face cu ceea ce s-ar putea numi „fenomenele spontane de viziune”. El presupune o lungă ucenicie într-o metodă precisă, susținută de o muncă personală de natură spirituală. De fapt, și dorim să subliniem în mod deosebit acest aspect, o simplă tehnică este departe de a fi suficientă. Ea nu este decât prima etapă a unei lungi pregătiri, a unei purificări a diferitelor corpuri pe care niciun manual de utilizare nu o poate înlocui, deoarece se bazează pe iubire.

Citirea Analelor akashice necesită, de asemenea, un consimțământ din partea ființelor spirituale care le au în pază. Acestea se asigură de puritatea intențiilor „călătorilor” și de capacitatea lor de a asimila informațiile. Nu în ultimul rând, cercetările în cauză nu trebuie efectuate niciodată în scop personal.

Povestea care urmează ne poartă cu aproximativ două mii de ani în urmă, în Palestina, în sânul societății eseniene.

Aura pg. 72-73

înțelege utilitatea unei asemenea munci. M-a ajutat în acest sens o reflecție smulsă de pe buzele unui Frate în alb.

- Ce importanță are pentru noi faptul că știți, așa cum vă cerem, cuvintele textelor străvechi ale Popoarelor Soarelui? Nu ai înțeles? Doar voința este cea pe care o cultivăm dincolo de memoria voastră; rugina pe care o îndepărtăm din creierele voastre. Nimic altceva nu contează pentru noi!

Ni se mai cerea de asemenea cea mai mare curățenie: regula era să nu purtăm aceeași robă mai mult de trei zile la rând și, la fiecare schimbare a activității, trebuia să ne spălăm riguros fața, mâinile și brațele. Principalul motiv invocat era simplul respect pentru activitatea respectivă, care căpăta în ochii lor valoarea unei ființe distincte evoluând într-o lume invizibilă. Al doilea motiv, care ne-a fost oferit mult mai târziu, era acela că noi nu locuim nici pe departe doar într-un corp de carne și că simpla activitate a creierului sau a conștiinței noastre era de

ajuns pentru a da naștere unor reziduuri pe suprafața unui alt corp, la dizolvarea cărora ajuta simpla lucrare a apei.

Tot așa, cele câteva obiecte de cult pe care le foloseam în fiecare zi – triangluri, stele și vase pentru arderea tămâii – trebuiau spălate și lustruite după fiecare utilizare. Era o regulă de aur pe care nu o puteam încălca. Mai mult, aceste obiecte trebuiau să rămână strict personale. Eram învățați că o părticică din substanța sufletului nostru vital le impregna treptat și că această particularitate făcea ca utilizarea lor să fie mai folositoare.

Acest aspect invizibil și aproape magic al lucrurilor îmi stârnea foarte mult curiozitatea de copil, așa că eram întotdeauna fericit să particip la exercițiile de dezvoltare psihică ce constituiau o mare parte din învățătura noastră și ne permiteau să înțelegem mecanismele profunde ale lumii noastre.

Primul meu an de studiu la Krmel s-a încheiat cu un eveniment care a marcat o cotitură decisivă în viața mea, un eveniment pe care niciun cataclism nu avea să-l mai poată șterge, un eveniment ale cărui repercusiuni se simt încă, ca prelungirea unei note muzicale, din existență în existență. Într-o dimineață din luna *Adar* am fost trezit de o voce familiară, îngropată de mult timp în adâncurile conștiinței mele:

- Simon! Simon!

Am tresărit și, printre pleoapele încă închise, am putut distinge o strălucire neobișnuită în cămăruța mea. Poate că nu auzisem marele clopot de la templu și poate că soarele începuse deja să se ridice...

De fapt, nu era nimic de genul acesta!

Realitatea aceluși moment m-a lovit ca un val de dulceață drept în inimă. Iosif, micul Iosif din satul nostru, stătea acolo în fața mea, scăldat într-o rază de lumină albă. Zâmbea uitând-se la mine iar privirea lui o fixa pe mea cu strălucirea a două acvamarine.

M-am așezat brusc pe rogojina mea, fără să știu ce mi se întâmplă.

- Simon! Simon!

Chemarea lui Iosif continua să mă pătrundă cu aceeași forță convingătoare și puteam vedea buzele prietenului meu mișcându-se și faldurile robei sale unduindu-se de parcă se apropia de mine în pas de dans. Pentru o clipă m-a străbătut un fior; îmi amintesc un val, un iz

de primăvară care părea să se ridice din pământ și să-și croiască încet drum spre vârful creștetului meu. Iosif a făcut trei pași și mi-am pierdut imediat senzația propriului corp. Nu mai eram decât un singur ochi, o singură conștiință, întinse ca o țintă care se oferă primei săgeți inițiatoare.

- Uite, Simon, uite! Eu nu sunt amintirea unui timp îndepărtat pentru tine. Amintirea ființelor dragi este doar pentru cei care visează la propria moarte, pentru cei care fac din viața lor un suflu gol...

Botezurile *pg. 225-226*

Ioan, care începea să boteze din nou, s-a oprit părând să înlemnească.

Cât despre mine, nu știu ce s-a întâmplat... Picioarele mele au hotărât să alerge și să alerge... . Abia când au întâlnit răcoarea apei, am reușit în sfârșit să mă opresc. Fratele în roba de in alb intrase în apă până la jumătatea coapselor și părea să vorbească cu Ioan. Încet, și-a încrucișat mâinile pe piept, cea dreaptă peste cea stângă, potrivit ritualului străvechi, iar botezătorul i-a răspuns la fel. Strigătele mulțimii încetaseră. Unii dintre cei care poposiseră acolo de câteva săptămâni se ridicaseră și se îndreptau spre malul râului. Atunci vocea lui Ioan a rupt vălul, atunci a izbucnit în toate inimile cu un avânt înfocat pe care nu l-am mai auzit niciodată.

- Copii, vă spun, vi-l arăt în fața Celui Preaînalt, iată-l pe Cel mult așteptat, iată-l pe Mesia! Rupeți-vă lanțurile și urmați-l! A sosit clipa să mă fac mic, vremea mea a luat sfârșit!

Aceste cuvinte păreau să bubuie ca tunetul, răsunând deasupra stâncilor. Fără îndoială că vântul cald le-a purtat dincolo de vechea Mare a Singurătății, presărându-le peste pământurile vulcanice de demult, tulburând întreaga regiune atât de dragă copiilor neamului Essania.

Iar când imaginile acelor momente ne străbat inima astăzi, sufletele noastre știu că nu au trecut două mii de ani... A fost doar ieri, iar aceeași forță le însuflețește și acum.

A fost ca un strigăt tăcut care ne-a străpuns inimile, ca un pocnet de bici venit din alte dimensiuni ale ființei. Apoi, lumina a devenit cu totul albă. Soarele a strivit totul, iar vântul său a

măturat totul.

L-am văzut atunci pe Ioan executând gestul ritualic. Marea Ființă în alb s-a scufundat în apă și a ieșit instantaneu, scăldată în lumină, radiind cu un foc ce nu putea trece neobservat. În strălucirea corpului său, albe umbre fugare păreau să zboare în răstimpul unei priviri, al unei emoții. Erau oare proiecția dorințelor sufletului nostru sau realitatea? Fiecare va găsi sensul care i se potrivește. Cât despre mâinile noastre, ele nu pot scrie decât ceea ce au simțit și ceea ce, din fericire, secolele au păstrat neatins.

Imagini idilice din toate timpurile, imagini din toate catehismele împietrite, există asemenea momente pe care ați reușit să le păstrați...

Marea Ființă Albă s-a întors încet spre țărm. Membrile sale parcă lăsaus în urmă o dâră de foc violet. Mulțimea a vrut să alerge spre el, dar el s-a oprit în loc, frângând orice avânt... L-am văzut din nou încrucișându-și brațele pe piept. Apoi a ieșit din apă în tăcere. I s-a deschis calea, poate o cale marcată de frică, dar și de respect. Imaginea lui vorbea de la sine, orice altceva nefiind decât pălăvrăgeală.

În timp ce urca movilele îndepărtându-se, grupuri mici de bărbați, femei și copii se întindeau în urma lui pe nisipul pe care tocmai îl călcase. În curând, nu i-am mai zărit decât părul lung și castaniu, topindu-se în contururile gălbui ale stâncilor chinuite. Doar două sau trei siluete albe îl urmau.

O voce a străpuns atunci tăcerea noastră interioară:

- Ce așteptați, vă este frică?

Era Fratele Manethon. Ne privea cu un fel de reproș, dar și cu ochii celei mai fericite ființe. Atât a fost nevoie și ne-am trezit alergând, sărind de pe o stâncă pe alta, încercând să evităm tufișurile de spini.

În curând, Marea Ființă cu robă albă a apărut din nou în fața ochilor noștri. Mergea acolo, la câțiva pași înaintea noastră, într-un ritm constant, ducându-și din când în când mâinile la față.

Gâfâiam, iar zgomotul pe care îl făceam l-a făcut să se întoarcă. Acea secundă a fost cea mai frumoasă dintre toate, cea mai intensă... Ne-a purtat până la rădăcinile ființei noastre.

Reîntâlnirea pg. 393-394

- Fraților, Fraților... Vă mulțumesc pentru prezența voastră... Planul Celui Fără Nume este acum scris în voi pentru totdeauna... Nu vă îngrijorați pentru înfățișarea mea; trupul meu se odihnește ceva mai departe de aici. Este un veșmânt zdrențuit deocamdată, dar pe care am de gând să îl port mulți ani de acum înainte...

Învățătorul a zâmbit larg, ceea ce a stârnit un murmur amuzat iar apoi o explozie de bucurie în mica noastră adunare.

Am sărit în picioare sub umbrar, gata să ne repezim spre el. O forță, însă, ne-a ținut în loc și nu am putut decât să rămânem acolo, cu inimile bătând cu putere, privindu-i șuvițele sclipitoare ale părului, faldurile unduitoare ale robei, strălucirea irizată care îi înconjura corpul ca un nimb.

- Cel care iubește mânuiește lumina, Frații mei, a continuat el, o folosește ca pe cel mai frumos lut care există. Așa că trebuie să înțelegeți că moartea, distanța și timpul nu sunt nimic, nimic altceva decât imposibilități voite de cei orbi la inimă. Așadar, fie ca orice clipă a vieții voastre să fie energie pură iar prezența voastră va deveni a mea, o veți manifesta dincolo de spații, epoci și lumi...

Nu, Fraților, eu nu manipulez termenii unei credințe oarbe și extaziate... Nu v-am pregătit ca să primiți crezul unei noi credințe bazate pe un sistem analizabil și demontabil. Eu vă vestesc percepția Esenței unice, pentru că totul există dincolo de dualitatea conștiințelor și a cuvintelor.

De aceea vă cer ca, atunci când veți vorbi în amintirea mea, să nu construiți o religie... Lumea voastră a cunoscut deja atâtea! Toate se află la umbra dogmelor lor, precum orașele în spatele zidurilor. Ele uită că Pământul răsună și că vânturile suflă. Trăiți și faceți-i pe alții să trăiască. Simțiți și faceți-i pe alții să resimtă, gândiți și învățați-i pe alții să gândească. Nu impuneți ceea ce știți, ci faceți-i pe oameni să iubească căutarea adevărului. Omul a recitat întotdeauna gândurile altui om... Să se recite în sfârșit pe el însuși, în adâncul ființei sale! Acolo va vedea lumina, pentru că acolo sălășluiește Tatăl, Forța, și pentru că acolo a sălășluit el însuși dintotdeauna. Gândul este esența luminii... . Așa că să învețe să gândească!

În curând, le veți vorbi despre asta ființelor de pe acest Pământ. Încercați să trăiți mereu în fiecare dintre cuvintele pe care le roștiți. Prin ele să nu puneți limite, fiți nemărginiți în inimă și în minte, precum și în cuvinte, căci limbajul vostru poate deveni frontieră.

Veți merge spre oameni... Cu toate acestea, nu veți parcurge calea în locul lor. Fiți piatra din care izvorăște pur și simplu scânteia autentică. Înțelegeți-mi cuvintele, Fraților. Nu înrădăcinați niciodată adevărul Tatălui în inimile oamenilor. Lăsați-l să se înrădăcineze singur, căci voi nu veți ști să mânuiți decât forța și iluzia.

Nu le vorbiți despre mine... ci despre inima mea care doarme în ei. Nu în ultimul rând, învățați-i să aibă poftă să iubească... Asta e tot ce vă cere Tatăl.